

A kingyesi gerendák

„Másodszor is itten voltam
Örömömben majd megholtam
A tanyádnak egy hibája
Nappal nincsen éjszakája.”

1895. Máj. 12.

Göre Gábor

Feszty Árpád időnként elvonul felvidéki búvóhelyére, hogy az Isten háta mögötti Kingyesen kezébe véve az ecsetet megnevezhetetlen árnyalattá mossa össze a munkát és a szabadidőt. Kingyesi tanyáján számos kortárs művész, közéleti személyiség megfordult, és ilyenkor az épület mestergerendái alkalmi vendégkönyvként funkcionáltak. Többek között Bródy Sándornak, Dankó Pistának, Gárdonyi Gézának, Jókai Mórnak, Rákosi Viktornak gyakran humoros gondolatait őrzik, amelyek nemcsak a műterem-tanya hangulatának egy-egy pillanatát, hanem egy szerteágazó barátság hiteles lenyomatát is ránk hagyományozták.

Gárdonyi a költő Pósa Lajossal és a Népszínház legkiválóbb cimbalmosának tartott Lányi Gézával egy kalandos út során meg is érkeznek ahhoz a házhoz, amelyről Gárdonyi Géza Kingyes című novellájában beszámol. Ezek a kalandos napok megnyitották aztán a baráti látogatások egész sorát, amelyek nyomait a fába vésett versek őrzik. Gyakran ide gyűltek össze a Bajza utcai Feszty-szalon tagjai. Ez a társaság egyesített politikusokat, írókat, a szellemi élet iránt érdeklődő tanítókat, újságírókat.

Ez a szellemi műhely olyan erősen nyomta rá kézjegyét a kingyesi gerendákra, hogy az élettelen fa Feszty Árpád halála után önálló útra indult, hogy aztán 2009-ben összehozza a kingyesi barátok leszármazottait, eljusson Ópusztaszerre, és megpróbálja újra felépíteni Kingyest, hogy a nagy utazás után végre hazatérhessen, jókedvűen, teli humorral.

Kertész Péter